

REDAKTORA SLEJA

«Pēc vecumvecā paraduma par olām bija jāgādā zaķiem. Jāgādā, no kurienes grib, bet jādāvā uz Lieldienām visiem cilvēkiem. Tas jau tik sen ieviesies, ka tapis par nenovēršamu likumu, kurš tikai zināmā laikā jāizpilda.»
E. Birznieks - Upītis, 1922.g.

Sveicināti pirmsliedienu nedēļā!

Šajā nedēļā ikviens gatavojas Lielajai Dienai – dienai, kad visā Latvijā ļaudis iešūpojas priecīgā sajūsmā par pavasari, sauli un dabas atmošanos.

Arī kristiešiem šie svētki ir priecīgs notikums – par godu Jēzus Kristus augšamcelšanās svētkiem arī baznīcās tiek ieskandinātas vispriecīgākās skaņas un melodijas.

Manuprāt, šī diena, neatkarīgi no tās svinēšanas tradīcijām, iezīmējas ar vispārīgu un pāri plūstošu prieku par šo pasauli, par savu un līdzcilvēku esību un to būtisko atjaunošanos dabā, kas pēc ziemas snaudas atkal tik spēcīgi sajūtama.

Uzdriekstēšos apgalvot, ka teju vai ikvienā mājā neatkarīgi no tās tradīcijām vai ticības tomēr tiek krāsots Lieldienų apaļais simbols – olas, brīžiem pat neprasot, kāpēc. Varbūt tāpēc, ka tā ir tradīcija, vai arī tāpēc, ka visi tā dara un ka tas tā Lieldienās pienākas. Varbūt ir ļaudis, kas krāsotā olā saskata dziļo auglības un pilnības simbolu, bet ļoti iespējams, ka mēs krāsojam šīs apaļās trauslās vienības tīri aiz kopābūšanas prieka. Jo kas gan var būt iedvesmojošāks un skaistāks par ģimeni vai draugu pulciņu, kas vienojies kādā kopīgā uzdevumā! Manuprāt, lielisku ieteikumu pauž M. Kuplā 1991.g. 21.marta «Lauku Avīzes» rakstā par olu krāsošanu: «...bet kas pats galvenais – vislabākos panākumus Lielās dienas sagaidīšanā gūs tās ģimenes, kur mazie palīdzēs lielajiem un lielie neuzskatīs, ka mazie tikai maisās pa kājām!» Novēlu arī jums Lieldienās gūt vislabākos panākumus!

Olu krāsošana

Lai Lieldienų olas iegūtu *vismazsalacietiskāko* krāsojumu, tās noteikti jākrāso ar Mazsalacas apkārtnē auguši materiāliem.

Dažādu toņu krāsojumu Lieldienų olām var iegūt, olas vārot sīpolu mizu, alksņu mizu, bērzu lapu, kumelīšu mētru, zaļo sūnu vai rudzu zemeņa novārījumā.

Sīpolu mizas dod tumši dzeltenu, gandrīz brūnu krāsu, un brūnums kļūst vēl spilgtāks, ja pie sīpolu mizām pieliek kafijas biezumus.

Alksņu mizas dod brūni iesarkanu krāsu, kumelītes – maigi dzeltenu, bērzu lapas, mētras un sūnas – dzeltenīgu zaļu, bet rudzu zemeņa – koši zaļu krāsu.

Ja olas vēlas vienādā krāsā, tad krāsojamo materiālu katlīnā krietni savāra, izkāš un pēc tam krāsainajā šķīdumā olas novāra.

Ģīti izskatīsies arī putrainos vārtas olas. Saslapētas olas apvārta putrainos, ietin lupatiņā un cieši nosien. Tad vāra sīpolu vai kādā citā krāsojamā materiāla virumā. Kur olai piespiedīsies putrainos – tur tā balta, kur piekļūs virums – tur brūna.

Visskaistākos un skaidrākos rakstus dabū, krāsojot batiktehnika. Izvārtas un rūpīgi nosusinātas olas apmērcē šķīdumā vaskā. Vaskā līdz čaumalai ar nazi vai adatu iegriež kādu rakstu, pēc tam olas iemērc kādas ķīmiskas krāsas šķīdinājumā. Izkasītā vaska vieta iekrāsojas izveidotais raksts.

Vēl interesantāk ir, ja dažādi novēlējumi atrodas olas iekšpusē, t.i., uz olas baltuma un no ārpuses nav redzami. Lai to iegūtu, ar vara vitriola šķīdinājumu uz olas čaumalas uzraksta domāto novēlējumu vai ko citu un olu nomazgā galda etiķī. Pēc mazgāšanas etiķi uzraksts uz čaumalas nozūd, bet vēlāk, olu nolobot, atrodams uz tās baltuma, sagādājot tās īpašniekam patīkamu pārsteigumu.

Jāpiebilst, ka šādi apstrādātām olām jābūt iepriekš novārtām.

Lai veicas!

Bedrēm ne gala, ne malas

No bedrēm jāuzmanās gan braucējiem, gan kājāmgājējiem.

Pašlaik visā Latvijā aktualizējies pavasara radīto bedru problēma, tomēr Mazsalacā šī ķibeļu cēlu mērķu un bezatbildīgu cilvēku vārdā nu ir dubultojušies.

Ziema aiz muguras – tas ir labi! Tomēr labi nav tad, kad kārtējo reizi šķendējoties jākratās cauri Mazsalacas centram bailēs, ka kāda no visām simt–padsmit bedrēm automobilim izrādīsies pēdējā. Labs prāts nav arī kājāmgājējiem, jo ik brīdī jāuzmanās no bedrēs iegūlušajām peļķēm un straujajiem autobraucējiem, ja vien dārga mētelīša tīrība. Un kur nu vēl laipošana cauri centram pēc tikko nolijušā lietusa...

Arī pilsētas mēra Ojāra Beķera darbadienas pēdējās nedēļās nav bijušas no mierīgajām:

– Gandrīz ik dienas saņemu vairākas sūdzības, telefona zvanus par ielu sliktu stāvokli. Un tāds tas patiešām ir – īpaši Pērnavas iela, pa kuru pašam ik dienas nākas vairākas reizes braukāt. Diemžēl šopavasār nevaru solīt nekādus lielos uzlabojumus – kad kļūs sausāks, bedres lāpītas tiks, bet jaunu asfaltu uz galvenajām ielām liet nav plānots, lai arī cik ļoti tas būtu nepieciešams. Iemesls tam ir plā-

notā ūdensvada un kanalizācijas projekta uzsākšana 2008. gadā. Tā kā caurules galvenokārt ies zem galvenajām ielām, tad bez rakšanas, loģiski, neiztikt. Ja šogad mēs ģīti noasfaltētu, piemēram, to pašu Pērnavas ielu, tas nozīmētu tikai to, ka asfalta tiktu uzādīts jau pēc dažiem gadiem.

Tāpēc šogad tiks asfaltēti tikai Brīvības bulvāris, kur nākotnē nav paredzēts ierīkot kādas komunikācijas.

Ir vēl kāda ideja – nelikt jaunu asfaltu uz Brīvības bulvāra, bet gan visus līdzekļus koncentrēt Pērnavas ielai, lūgt arī Valmieras rajona padomi mums palīdzēt, neskatoties uz to, ka jau pēc pieciem gadiem mums būtu jārok šajā vietā kanalizācijas un ūdensvada trase. Pieci gadi būtu maksimums, ko mēs varētu novilcināt, sākot ievilkt kanalizācijas un ūdensvada trasi vispirms citās ielās un atstājot Pērnavas ielu pēdējo.

Baļķvedēji situāciju neuzlabo

Pavasaris Mazsalacā iedzīvotājus pārsteidzis ar vēl kādu nepatīkamu faktu – martā un arī aprīlī Mazsalacai cauri traucās neskaitāmas smagās

automašīnas ar baļķu kravām. Lielākā daļa Mazsalacā iebrauc tieši pa Pērnavas ielu, jau tā sliktu segumu sabojājot vēl vairāk.

No 3.aprīļa uz ceļiem tika izvietotas zīmes, kas smagajām mašīnām līdz konkrētai tonnāžai aizliedza iebraukt Mazsalacā. Tomēr zināma daļa baļķvedēju šo aizliegumu vienkārši neņem vērā. Šie šoferi izmanto agrās rīta stundas, vakarus un nakts stundas, lai pēc iespējas nemanītāki izšmauktu cauri Mazsalacas ielām.

– Pērnavas iela Mazsalacā vispār nav ļoti ilgi remontēta – pat neatceros īsti, kad pēdējoreiz, jo manā laikā – tas jau būs 18 gadi, tas nav darīts, – saka Ojārs Beķeris. – Tāpēc asfalta segums ne tikai ir ļoti nolietojies, tas kļuvis arī ļoti plāns. Ja pa šo ielu brauktu tikai transporta līdzekļi līdz trim vai piecām tonnām, iespējams, tik liels nodarījums nebūtu, bet, tā kā šīs mašīnas brauc aizliegtajā laikā, kad ceļš atsalst, rūgst un zem virskārtas vēl ir atsalušais ūdens, virskārta nenotur un salūst. Asfaltā veidojas mozaika un bedres, līdz ar to iela kļūst tāda, kādu tagad redzam.

(Nobeigums 2. lpp.)

JAUTĀJAM MAZSALACIETIM

Kāds jums šopavasār šķiet ielu stāvoklis Mazsalacā, un kura no ielām, jūsuprāt, būtu pirmā pelnījusi remontu?

RAIVIS, skolnieks:

– Ielas nav diez ko labas. Pirmo vajadzētu remontēt to ielu, kas iet no Rūjienas uz Valmieru.

ANTRA, pārdevēja:

– Tāds pats kā katru gadu – nekas īpašs. Remontēt vajadzētu Pērnavas ielu – tur jau tie trakie ūdeņi.

MAIGA, bezdarbniece:

– Tīri labs, nevar sūdzēties. Uz siltienu nemaz nevaru pateikt, kuru ielu vajadzētu remontēt – ļoti iespējams, ka Baznīcas ielu. Tur arī trotuāri abās pusēs tādi pašvaki, vajadzētu jaunus.

ANDREJS, zemnieks:

– Vajadzētu jau daudz ko remontēt, bet pašvaldībām tas maciņš ir paplāns. Tas pats notiek arī daudzās citās pašvaldībās. Valmieras rajons tādā ziņā vēl ir tīri sakopts un sakārtots, es nesen biju Tukumā, kas ir rajona pilsēta, un tur galvenās ielas ir tādas, ka, atvainojiet, jāliek dzēšgumija zobustarpā. Mazsalacā ielas izbraucamas ir, tikai tehniku lauž. Vajadzētu sākt labot ar Pērnavas ielu, arī pa tiltu lejā ir ļoti bedrains.

